

Jednou na jaře přijela k Šebestovým na víkend teta Vilma a Šebestová řekla Machovi, to zas bude, a když se Mach zeptal, kdo to ta teta Vilma je, začala mu Šebestová vykládat, že teta Vilma je starší dáma, že má plno přítelkyň, s kterými si pořád telefonuje, že bývala moc bohatá a jezdila po světě, ale že dneska už jezdí jenom k příbuzným a když se objeví, tatínek se pokaždé křížuje a říká, to nás zase čeká pěkný malér.

A když potom přišel Mach k Šebestovým na návštěvu, viděl tu tetu Vilmu na vlastní oči, měla nejmíň devadesát kilo, běhala po bytě v noční košili s cigaretou v puse a hledala brejle, paní Šebestová na ni volala, teto, máš telefon, volá tě tvoje přítelkyně Irma, a teta s tou přítelkyní mluvila a mluvila, pan Šebesta mezitím odešel do garáže, aby v autě vyměnil brzdové destičky, paní Šebestová šla do třetího patra k paní Ticháčkové pro recept na dort a teta pořád mluvila, vzpomínala na Paříž, kde s tou Irmou byla na výletě, a Mach povídá, koukej, Šebestová, přinesl jsem sluchátko, pojď si někam hrát, je sobota odpoledne, nebudeme sedět doma, a Šebestová řekla, tak jo, počkej, já se obuju a půjdeme, a jak tak Mach čekal, až se Šebestová obuje, stalo se něco strašného, ta teta Vilma řekla, Irmo, moment, jen co si zapálím novou cigaretu, a položila sluchátko, jenže když se vrátila a byla pořád bez brejlí, vzala do ruky kouzelné sluchátko a řekla, kde jsem to přestala, aha, že bych ráda viděla ještě jednou Paříž s Eiffelovy věže, a sotva to řekla, byla pryč.

A Mach běžel do předsíně, kde se Šebestová obouvala, a volal, člověče, Šebestová, lítáme v děsném průšvihů, tvoje teta je v Paříži na Eiffelově věži, a vysvětlil Šebestové, co se stalo, načež se Šebestová chytla za hlavu a řekla, Machu, už je to tu, malér začíná, tatínek měl pravdu, co teď, nemůžeme přece nechat starou ženskou, aby běhala po Paříži v noční košili, musíme se postarat,